

Хто зробить сніг

МАР'ЯНА ПРОХАСЬКО
ТАРАС ПРОХАСЬКО

Хто зробить сніг

МАР'ЯНА ПРОХАСЬКО

ТАРАС ПРОХАСЬКО

Видавництво Старого Лева

Розділ 2

Навесні у лісі все оживає. Щодня стається так багато подій, що бувас важко їх усіх зауважити. Виростають травинки, розпускається листя, розкриваються квіти, потічки і озерця наповнюються чистою водою. В багатьох норах, барлогах, дуплах і гніздах народжуються чиїсь брати і сестри. Весняне сонце розбурхує, розвеселяє.

У тата-крота в цей час з'являлося найбільше роботи. Він працював у лісовій газеті «Кротяча правда». Його обов'язком було дізнаватись новини. Вдень він ходив по лісі, до всього приглядався, прислухався і принюхувався; розмовляв зі звірами, птахами і комахами. Все цікаве він записував у робочий блокнот. А ввечері друкував газету на друкарській машинці. Часом це затягувалося до пізньої ночі.

— Любим, лягай уже спати, — проксидалася невдоволена мама,

— Зараз, тільки допишу про жовті іриси й винесу газету на ганок, — відповідав тато. Бо вже на світанку прилітає дятел і забирає «Кротячу правду» до лісового кафе, де її міг читати кожен, хто хотів.

Ворона вже розправила крила, коли буря згадав найгоповніше.

– Муркавко, ну то цей... як то... дякую тобі...

– А я тобі, – Муркавка помахала лапою на прощання. – Лети здоров!

Через кілька хвилин Ворона з Бурею зникли за хмарою.

– Цікаво, він уже єсть тости? – промовив Хрумтик, який сам починає дорожні канапки ще на землі.

Небо було похмурим кілька днів. Але невдовзі знову вийшло сонце і потепліло. Тільки щось сталося з кольорами. Зелений ліс перестав бути зеленим. Дерева зробилися жовтими, золотистими, оранжевими, червоними, бордовими, брунатними і багряними. А небо – синім як ніколи.

– Бабине літо – найкращий час для малювання, – казала мама кротенят і роздавала дітям кольорові олівці.

Вони зручно віддалися на галевині зі своїми альбомами і кожен вибирав собі дерево, яке хотів намалювати. Мама виносила контрабас і грала спеціально для дітей. Від низьких звуків маленькі жовті букові листочки відривалися від гілки і повільно летіли вниз...

Згодом під деревами назиралися цілі купи сухого листя. У сухому листі чудесно бавитися. Навіть просто ходити, щоб воно голoso шурхотіло. Тато-кіт казав, що це прекрасно заспокоює нерви. Але на дітей воно діяло інакше. Бігаючи по листю, кротенята починали нестримно бушувати. Вони перестрибували з купи на купу, запорпувались в листя і присипали один одного, підкидали листя високо дотори і гасали під саморобним листопадом. Мовчик любив клеїти з листя аплікації. Мудр розглядав найцікавіші листки через мікроскоп. Жужка з Ержікою придумали робити прілянди. Всі діти нанизували листя на нитки, і бічченята розвішували їх потім на дубі. Через ці кольорові прілянди, та ще й через горіхи, гриби і грушки, які білки сушили на зиму, голий осінній дуб виглядав як різдвяне дерево. А Загата, коли вже йшла додому, брала з собою цілий мішок листя, щоби висипати його у ріку і дивитися, як воно пливе.

Потім знову почались дощі. Дуже холодні й надокучливі. На галевині зібрались так багато води, що перейти її без гумаків було важко. У таку погоду особливо затишно сидіти в норі і всім разом робити улюблене айвове варення. Вдома було тепло, на печі стояв великий мідний казан, під яким палахкотів вогонь. Тато постійно підкидав дрова. Мама ні на мить не відходила від казана, помішуючи варення довго дерев'яною ложкою. Діти готовували все нові порці айви. Тверді

жовті плоди треба було помити, почистити і порізати на дрібні шматочки.

— Мармелейро, — ні з цього промовила мама. — Так португальською мовою буде айвове дерево, — пояснила вона.

— Ого! — здивувався Тріскун. — А як тоді буде сама айва?

— Мармелло, — не задумуючись, відповіла мама.

— Ого! Цікаво, — продовжував Тріскун, — а варення з айви?

— Мармеляд! — весело вигукнула мама і взялася кущувати своє вариво. Так кротенята дізнавалися все нові і нові слова.

— Чай! Хто буде пити чай? — скликала всіх Жужка нагору. Разом з Ержікою вони принесли великий термос чаю з медом і багато булочок. Це для дітей приготував Іжак, знаючи, що в перший день снігу на обід ніхто не піде. Захекані та розпашлі, звірята обступили блок. Тут були усі друзі — тринадцять кротів, Мартіна, Загата, а також Мартан з Бамбулом.

— Ходіть до нас! — покликала Ержіка трьох малих совенят, які вовтузились на протилежному краю вершини. Вони вже від ранку робили льодяний спуск, щоби з'їзджати по ньому на ногах. Маленькими відрами совенята звідкись приносили воду і заливали довжелезну доріжку від верху до самого низу. Переважно сови вдень сплять. Але з нагоди першого снігу вони відрошилися у мами на Горб. Від незвички совенята були трохи сонними. Вони позіхали, повільно рухалися, довго до волього придивлялися, іноді шпорталися, а теплі хустки, у які вони були замотані, робили їх подібними до маленьких бабусь.

— Ми встидаємося, — відповіло найменше совенятко на запрошення Ержіки.
— Бувас, — з розумінням зауважила Загата.
— Нічого собі, — прошепотіла Муркавка Повзові, — птахи, а встидаються.
— Слухайте! — раптом промовив Мурчик, дожовуючи булку. — В мене є геніальна ідея! З'їдьмо тепер усі разом!
— Як це? — спитав Бамбул.
— Правила такі: беремо санки, ставимо їх в один ряд, усі сідають, я командую: на старт, увага, марш! І їдемо.
— А той, хто на лижах, то що? — поцікавилася Загата.

— Це я буду робити сніг!!! І мої брати!!! І Муркавка!!!

— Хлопці, ви будете з'їжджати чи ні? — вигукнуло найстарше совеня.

— Скажи йому, що це сови роблять сніг на небі!!! — з надією у голосі прохало найменше совеня.

— Ну так, роблять.

— А він бреше, що якісь кроти!

— Він каже правду, але не ясноє кроти, а білі! Так само як білки, зайці, бобри, іжаки, куниці, лосі, рисі. Вони собі літають разом на хмарах, дивляться на землю і кидають купи снігу.